บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การที่สภาพและปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม และประชากรของประเทศไทย ได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากและรวดเร็วมาตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา และได้มีผลกระทบอย่างสูงต่อระบบการศึกษาของไทย ทำให้มีความจำเป็นที่จะต้องทบทวนถึงระบบและรูปแบบของการจัดการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับอุดมศึกษาซึ่งเป็นระดับการศึกษาที่มุ่งเน้นการผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถทางวิชาชีพเฉพาะทาง หลักการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาต้องการความเป็นอิสระในการปกครองตนเอง (Autonomy) เพื่อให้มีพลวัตและความคล่องตัวสูงในการปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลง ดังนั้น การปรับปรุงโครงสร้าง การใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ จึงเป็นหัวใจของอุดมศึกษายุคใหม่ เพื่อรองรับบทบาทและภารกิจที่หลากหลาย ไปสู่เป้าหมายของการพัฒนาประเทศให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ (Learning Society) และสังคมเศรษฐกิจความรู้ (Knowledge based Society) (ทบวงมหาวิทยาลัย, 2544) ดังนั้นการศึกษาในระดับอุดมศึกษาจึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาปรับปรุงให้มีความเจริญเท่าทันกับสภาพภาวการณ์ของโลกในยุคปัจจุบัน

การที่รัฐเข้ามารับผิดชอบในการจัดการศึกษา และกำหนดให้สถาบันอุดมศึกษาของรัฐดำเนินการภายใต้ระบบและระเบียบราชการดังเช่นที่ผ่านมานั้นได้ถูกคัดค้านจากนักการศึกษาว่า ไม่สอดคล้องกับลักษณะพื้นฐานของการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา ที่ต้องการอิสระและความคล่องตัวในการดำเนินงานด้านการบริหารการเงินและทรัพย์สิน ตลอดจนกฎเกณฑ์ ระเบียบข้อบังคับต่างๆ และได้มีการเสนอแนวคิดที่จะให้สถาบันอุดมศึกษาหลุดพ้นจากระบบราชการเพื่อให้มีประสิทธิภาพในการดำเนินงานมากขึ้น โดยได้เสนอรูปแบบของสถาบันอุดมศึกษาที่มีฐานะเป็นหน่วยงานอิสระของรัฐ ไม่ขึ้นกับกฎและระเบียบของทางราชการแต่ยังอยู่ในการกำกับดูแลของรัฐ ซึ่งมีชื่อเรียกว่ามหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ (Autonomous University) โดยให้สภามหาวิทยาลัยเป็นผู้วางระเบียบข้อบังคับขึ้นใช้เอง เนื่องจากมหาวิทยาลัยมีฐานะเป็นกรมตามพระราชบัญญัติบริหารราชการแผ่นดิน และคาดว่าการเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ จะส่งผลสำคัญๆดังนี้ (ทบวงมหาวิทยาลัย, 2541)

1. พัฒนาองค์กรและระบบงานที่เหมาะสมกับธรรมชาติของมหาวิทยาลัย
2. ลดระเบียบข้อบังคับที่ผูกมัดกับระบบมหาวิทยาลัยลงไป ทำให้เกิดความคล่องตัว

3. ลดเวลา ขั้นตอนการทำงาน
4. ใช้ทรัพยากรให้เกิดประโยชน์สูงสุด
5. การบริหารที่มีประสิทธิภาพ ก่อให้เกิดคุณภาพ และช่วยให้ภารกิจทุกด้านบรรลุผลเลิศ โดยเฉพาะความเป็นเลิศทางวิชาการ
6. สามารถก้าวไปสู่ระดับมาตรฐานสากล และแข่งขันได้ในระดับนานาชาติ

มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐในต่างประเทศแม้จะมีรูปแบบแตกต่างกันไปตามลักษณะและภารกิจของมหาวิทยาลัย แต่จะมีหลักการเหมือนกัน กล่าวคือจะสามารถกำหนดนโยบายและภารกิจของตนเอง และมีความเป็นอิสระในการบริหารงานวิชาการ การบริหารงานบุคคล และการบริหารเงินและทรัพย์สิน ซึ่งเบ็ดเสร็จและสิ้นสุดลงในระดับมหาวิทยาลัยเป็นส่วนใหญ่

ในประเทศไทยได้มีการเสนอให้มหาวิทยาลัยมีระบบการบริหารที่แยกออกจากระบบราชการทั่วไปเพื่อทำให้มหาวิทยาลัยมีความเป็นอิสระในการคิดและบริหารงานได้คล่องตัวมากขึ้น สามารถใช้เงินให้เกิดประโยชน์สูงสุด ในขณะเดียวกันก็ต้องมีความรับผิดชอบต่อการทำงาน และสามารถตรวจสอบได้ มูลเหตุสำคัญในการจัดตั้งมหาวิทยาลัยของรัฐขึ้นเป็นในลักษณะมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐก็ด้วยเหตุผลที่ว่าการจัดการศึกษาขั้นอุดมศึกษานั้นต้องการความเป็นอิสระในการบริหารจัดการ ต้องการความคล่องตัวในการบริหารการเงิน ทรัพย์สิน ตลอดจนกฎเกณฑ์ ระเบียบข้อบังคับต่างๆ ที่บังคับใช้ก็ควรให้สภามหาวิทยาลัยเป็นผู้วางระเบียบข้อบังคับขึ้นใช้เอง ซึ่งในระบบราชการเดิมนั้นจะกระทำไม่ได้ เนื่องจากมหาวิทยาลัยมีฐานะเป็นหน่วยงานราชการของรัฐ

ความไม่คล่องตัว ความไม่มีอิสระในการบริหารงานทั้งด้านบุคลากร วิชาการ และงบประมาณ จึงทำให้รัฐมีแนวนโยบายที่จะพัฒนารูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยให้เหมาะสมเพื่อความเป็นเลิศทางวิชาการ และสามารถแข่งขันกับนานาประเทศที่พัฒนาแล้วได้ โดยเฉพาะปัญหาด้านการบริหารงานบุคคลซึ่งใช้ระเบียบราชการ มหาวิทยาลัยไม่สามารถหาหรือบรรจุคนเก่ง มีความรู้ ประสบการณ์สูง และคนดีมาปฏิบัติงานได้ เนื่องจากระบบค่าจ้าง อัตราเงินเดือนไม่จูงใจและทัดเทียมกับภาคธุรกิจเอกชน หรือแม้แต่ปัญหาด้านการบริหารการเงิน งบประมาณ ทรัพย์สินและพัสดุก็ทำนองเดียวกัน ซึ่งต้องใช้ระเบียบที่ทางราชการออกมาปฏิบัติอย่างไม่มีข้อยกเว้น ทั้งๆ ที่กำหนดแนวทางบริหารมหาวิทยาลัยว่า มหาวิทยาลัยต้องมีความคล่องตัวและเป็นผู้สร้างความรู้ทางวิชาการชั้นนำของประเทศ การควบคุมจากรัฐจะลดลง ทบวงมหาวิทยาลัย เป็นหน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่กำกับดูแล จะทำหน้าที่กำกับดูแลด้านนโยบายและแผนพัฒนา ด้านมาตรฐานการศึกษา และสนับสนุนด้านงบประมาณเป็นหลัก เพื่อให้การดำเนินงานตามนโยบายของรัฐบาลบรรลุผลตามแผนที่วางไว้

ปัจจุบันมหาวิทยาลัยที่ปรับสภาพเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐที่ผ่านกระบวนการทางรัฐสภาและมีผลบังคับใช้ไปแล้ว มีเพียงแห่งเดียวคือ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

นอกจากนั้นเป็นมหาวิทยาลัยที่ตั้งใหม่ เช่น มหาวิทยาลัยสุรนารี มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ และมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง ที่อยู่ในกำกับของรัฐ ประกอบกับในช่วงปี พ.ศ. 2540 – 2541 ได้มีการกล่าวถึงการออกนอกระบบอย่างเป็นรูปธรรมและชัดเจนขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะแรงกดดันจากต่างประเทศ อันสืบเนื่องมาจากปัญหาสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำที่เกิดขึ้น รัฐบาลจึงได้มีการลงนามในสัญญาเงินกู้ในหนังสือแสดงเจตจำนงขอรับความช่วยเหลือจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (International Monetary Fund: IMF) รวมทั้งเมื่อวันที่ 26 มกราคม 2541 รัฐบาลได้ไปขอเงินกู้เพื่อใช้ในการพัฒนาสังคมและการศึกษา จากธนาคารเพื่อการพัฒนาเอเชีย (Asian Development Bank: ADB) ได้ตั้งเงื่อนไขตามแผนพัฒนาอุดมศึกษา 15 ปี ให้สถาบันอุดมศึกษาของรัฐทุกแห่งเปลี่ยนสถานภาพเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐภายในปี พ.ศ. 2545 จึงนำไปสู่ความความพยายามผลักดันให้มหาวิทยาลัยของรัฐ จำนวน 20 แห่ง ทำการปรับเปลี่ยนกระบวนการบริการและจัดการจากระบบราชการไปสู่การบริหารที่เบ็ดเสร็จและสิ้นสุดในตนเอง ซึ่งก็คือการบริหารในรูปแบบของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ (อุทุมพร จามรมาน และสุบิน ยุระรัช, 2545)

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีเป็นสถาบันการศึกษาเพียงแห่งแรกและแห่งเดียว ที่ทำการปรับเปลี่ยนสถานภาพจากมหาวิทยาลัยในระบบราชการมาเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ และได้เปลี่ยนชื่อเป็นมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ในปี 2541 นับตั้งแต่นั้นมาจนถึงปัจจุบันก็ยังไม่มีมหาวิทยาลัยของรัฐแห่งใดปรับรูปแบบการบริหารเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐอีก คงมีเพียงระยะเตรียมการเท่านั้น ทั้งนี้อาจเนื่องจากยังมีข้อสงสัยถึงผลดีของการออกนอกระบบของมหาวิทยาลัยในทางปฏิบัติ เนื่องมาจากการขาดข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องน่าสนใจที่จะทำการศึกษาถึงการเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐในประเทศไทยว่าได้ตอบสนองตามแนวคิดที่มีและหลักการสากลหรือไม่อย่างไร

ผู้วิจัยเห็นว่า มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีซึ่งทำการปรับเปลี่ยนระบบการบริหารของมหาวิทยาลัยมาเป็นในรูปแบบของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ตั้งแต่ พ.ศ. 2541 เป็นองค์กรที่น่าสนใจในการนำมาเป็นกรณีศึกษา ถึงผลของการเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐที่มีต่อประสิทธิภาพในการบริหารและจัดสรรทรัพยากร รวมถึงผลลัพธ์ในการดำเนินงานของมหาวิทยาลัย เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหารของรัฐและของมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาต่างๆในการพิจารณาตัดสินใจเกี่ยวกับการออกนอกระบบราชการ และกำหนดรูปแบบวิธีการการเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบ และวิธีการในการบริหารและการจัดสรรทรัพยากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีก่อนและหลังการเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ

2. เพื่อวิเคราะห์ถึงความเป็นอิสระในการบริหารงานและจัดสรรทรัพยากรของมหาวิทยาลัยหลังการเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ

3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพและผลลัพธ์ของการบริหารจัดการของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีหลังการเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการศึกษาเปรียบเทียบการบริหารและการจัดสรรทรัพยากร จะทำการศึกษาจากรูปแบบ วิธีการ ระเบียบ และผลลัพธ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีก่อนและหลังการเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ โดยการบริหารและการจัดสรรทรัพยากรที่ศึกษาครั้งนี้ แบ่งเป็น 4 ด้าน คือ

1.1 ด้านการบริหารงานทั่วไป
1.2 ด้านการบริหารงานวิชาการ
1.3 ด้านการบริหารงานการเงิน
1.4 ด้านการบริหารงานบุคคล

2. ขอบเขตด้านระยะเวลาในการศึกษา

ในการศึกษาเปรียบเทียบการบริหารและการจัดสรรทรัพยากร ผู้วิจัยจะทำการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการบริหารและการจัดสรรทรัพยากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ในช่วงปี พ.ศ. 2535 – พ.ศ. 2545

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. แหล่งข้อมูล

3.1 ข้อมูลทุติยภูมิ ได้แก่ ข้อมูลจาก เอกสารที่นำมาวิเคราะห์ ประกอบด้วย พระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี พ.ศ. 2528 พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี พ.ศ. 2541 รายงานประจำปี สารสนเทศ คู่มือพนักงาน แผนพัฒนาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ และประกาศต่างๆของมหาวิทยาลัยพระจอมเกล้าธนบุรีและส่วนราชการอื่น และเอกสารอื่นๆที่เกี่ยวข้อง

3.2 ข้อมูลปฐมภูมิ แบ่งเป็น

3.2.1 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ได้แก่ บุคลากรซึ่งเป็นผู้บริหารของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ประกอบด้วย ผู้บริหารที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ รองอธิการบดีอาวุโสฝ่ายวิชาการ รองอธิการบดีฝ่ายบุคคล รองอธิการบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา รองอธิการบดีฝ่ายการเงินและทรัพย์สิน รองอธิการบดีฝ่ายวิจัยและสารสนเทศ ผู้อำนวยการสำนักวิจัยและบริการวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ผู้อำนวยการกองแผนงาน ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ ผู้อำนวยการกองคลัง ผู้อำนวยการกองบริการการศึกษา หัวหน้าส่วนอาคารและสถานที่ หัวหน้าส่วนพัฒนาทรัพยากรบุคคล คณบดี รองคณบดี หัวหน้าภาควิชาหรือประธานสายวิชา

3.2.2 ข้อมูลจากแบบสอบถาม ได้แก่ ข้อมูลจากผู้บริหาร ข้าราชการ พนักงานสายวิชาการ พนักงานสายวิชาชีพ และ นักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการบริหารงานของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ผู้วิจัยได้นำมาตั้งสมมติฐานว่า การเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐมีผลทำให้การบริหารและการจัดสรรทรัพยากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ทั้งในด้านการบริหารงานทั่วไป การบริหารงานวิชาการ การบริหารงานการเงินและทรัพย์สินและการบริหารงานบุคคลมีประสิทธิภาพ และความคล่องตัวสูงขึ้นกว่าช่วงที่เป็นมหาวิทยาลัยในระบบราชการ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2541 เป็นต้นมา รัฐบาลได้ดำเนินการผลักดันการปรับเปลี่ยนรูปแบบการบริหารของสารสนเทศไปสู่การเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ควบคู่ไปกับการปรับเปลี่ยนระเบียบทางราชการหลายครั้ง เพื่อให้หน่วยงานของรัฐสามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงขึ้น

เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบการบริหารและจัดสรรทรัพยากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ก่อนและหลังการเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ และเพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับทัศนคติของบุคลากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีที่มิได้ใช้ระเบียบราชการที่ได้มีการปรับเปลี่ยนหลังพ.ศ. 2541 ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้จึงจะให้ความสำคัญเฉพาะกับระเบียบที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีใช้ก่อนและหลังการเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐเท่านั้น

3. การศึกษาครั้งนี้เป็นเพียงการศึกษาถึงผลของการเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐที่มีต่อระบบการบริหารงานด้านต่างๆของมหาวิทยาลัยเท่านั้น ไม่ได้ครอบคลุมไปถึงผลประโยชน์หรือต้นทุนที่จะเกิดขึ้นกับสังคมโดยกว้าง

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ หมายถึง มหาวิทยาลัยของรัฐที่เป็นนิติบุคคลซึ่งมีฐานะเป็นหน่วยงานอิสระของรัฐ ไม่ขึ้นกับกฎและระเบียบของทางราชการ แต่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐบาล ในที่นี้หมายถึงมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

การศึกษาเปรียบเทียบการบริหารและการจัดสรรทรัพยากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ก่อนและหลังการเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ หมายถึง การศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบ โครงสร้าง ระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อบังคับและวิธีการในการบริหารและการจัดสรรทรัพยากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีก่อนและหลังการเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ทั้งในด้านการบริหารงานทั่วไป การบริหารงานวิชาการ การบริหารงานการเงินและทรัพย์สิน และการบริหารงานบุคคล อันจะส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการดำเนินงาน และผลลัพธ์ของมหาวิทยาลัย

การบริหารงานทั่วไป หมายถึง โครงสร้างการบริหาร พระราชบัญญัติ องค์ประกอบ วิธีการได้มา ขอบเขต อำนาจหน้าที่และความเป็นมืออาชีพของผู้บริหาร การควบคุมตรวจสอบ

ผู้บริหาร ระบบการจัดการข้อมูลและสารสนเทศ การบริหารงานในรูปของคณะกรรมการและการมีส่วนร่วม การจัดตั้งยุบรวมหน่ายงาน การใช้สาธารณูปโภคและอาคารสถานที่ การจัดทำแผนนโยบาย วิสัยทัศน์และเป้าหมายของมหาวิทยาลัยและความสัมพันธ์กับหน่วยงานภายนอก

ด้านการบริหารงานวิชาการ หมายถึง โครงสร้างการบริหาร องค์ประกอบ วิธีการได้มา บทบาทหน้าที่ ของคณะกรรมการสภาวิชาการ ระบบกลไกการประกันคุณภาพการศึกษา ระบบการอนุมัติการเปิดสาขาวิชาและหลักสูตร การพัฒนาและสนับสนุนการสร้างงานวิจัยและการให้บริการทางวิชาการ

ด้านการบริหารงานการเงินและทรัพย์สิน หมายถึง โครงสร้างการบริหารงานการเงินและทรัพย์สิน องค์ประกอบ วิธีการ บทบาทหน้าที่ ของคณะกรรมการการเงินและทรัพย์สิน แนวคิดรูปแบบ ระเบียบและวิธีการระดมรายได้ การจัดสรรงบประมาณ การบริหารและการใช้งบประมาณ ระบบระเบียบข้อบังคับทางการเงินและงานพัสดุ ระบบบัญชี ความเข้าใจและการได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากรัฐ

ด้านการบริหารงานบุคคล หมายถึง โครงสร้างของการบริหารงานบุคคล องค์ประกอบ วิธีการได้มา บทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการบริหารงานบุคคล การกำหนดอัตรากำลัง กระบวนการสรรหาและคัดเลือกบุคลากร การกำหนดหน้าที่ขอบข่ายงาน ระบบการประเมินผลการปฏิบัติงาน ระบบการพิจารณาความดีความชอบ โครงสร้างเงินเดือน การบรรจุ การแต่งตั้ง การกำหนดสวัสดิการ ค่าตอบแทนและสิทธิประโยชน์ การการลงโทษ การอุทธรณ์ร้องทุกข์

ระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อบังคับ ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ก่อนเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ หมายถึง ระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อบังคับ ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีใช้ ก่อนเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ในปี พ.ศ. 2541

ระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อบังคับ ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี หลังเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ หมายถึง ระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อบังคับ ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีใช้ หลังเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ในปี พ.ศ. 2541

ประสิทธิภาพ (Efficiency) คือวิธีการตัดสินคุณค่าของสิ่งที่ทำการประเมินโดยพิจารณาจากความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการผลิต (Input) กับผลผลิต (Output) ที่เกิดขึ้น กล่าวคือ การดำเนินโครงการนั้นบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้โดยใช้ทรัพยากรในงานน้อยที่สุดหรือ

ประหยัดที่สุดโดยได้รับผลตอบแทนคุ้มค่า (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2545 : 82 – 85) ในที่นี้หมายถึง การลดระยะเวลาในการดำเนินงาน การลดต้นทุนในการดำเนินงาน การลดปัจจัยการผลิต หรือการเพิ่มผลผลิตที่เกิดขึ้นจากการบริหารและการจัดสรรทรัพยากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

ผลลัพธ์ หมายถึง ผลผลิตที่สามารถคาดหวังได้อย่างมีเหตุผลจากการจัดการเกี่ยวกับปัจจัยนำเข้า และกิจกรรมตามที่ระบุในแผนของโครงการ (เยาวดี รางชัยกุล วิบูลย์ศรี, 2544 : 136) ในที่นี้หมายถึง ผลผลิตจากการดำเนินงาน และความคิดเห็นของบุคลากรและนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

ผลผลิต (Out come) หมายถึง ผลผลิตการให้บริการทั้งในรูปแบบของการให้บริการโดยตรง หรือโดยการใช้วัตถุและหรือสิ่งก่อสร้างเพ่อนำไปใช้บริการแก่ประชาชน โดยมีตัวชี้วัดผลสำเร็จในเชิงปริมาณ คุณภาพ เวลา (สำนักงบประมาณ, 2546: 3)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ทำให้ทราบการปรับเปลี่ยน รูปแบบ และวิธีการในการบริหารและการจัดสรรทรัพยากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี หลังการเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐที่เหมาะสมและทำให้มีประสิทธิภาพและความคล่องตัวเพิ่มขึ้น และทราบผลลัพธ์ที่ได้จากการบริหารงาน และการจัดสรรทรัพยากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีภายหลังการเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย